

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Ondřeje Bartoše v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2025, č. j. CPR-27311-4/ČJ-2025-930310-V248, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. S.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, o kasačních stížnostech žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2026, č. j. 19 A 59/2025-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se odmítají** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- V. Ustanovenému zástupci osoby zúčastněné na řízení, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Ruské federace, od roku 2007 žijící v České republice, kde podnikala v rodinné firmě. V době ode dne 17. 5. 2023 do dne 24. 5. 2024 pobývala v ČR bez platného oprávnění k pobytu, což zjistila kontrolou hlídka cizinecké policie. Žalobkyně si údajně až do této kontroly nebyla vědoma, že žalovaný řízení o její žádosti o prodloužení oprávnění zastavil. Rozhodl tak proto, že žalobkyně nedoložila doklady potvrzující bezdlužnost; následně také zjistil dluh 200 000 Kč na zdravotním a 20 000 Kč na sociálním pojištění.

[2] Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutím ze dne 18.6. 2025, č. j. KRPA17214523/ČJ 2024-000022-50, uložilo žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně se odvolala k žalované, která prvostupňové rozhodnutí potvrdila a odvolání zamítla.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, přičemž její manžel vystupoval v řízení jako osoba zúčastněná na řízení. Svou argumentaci stavěla na tom, že se plně začlenila do české společnosti a má v České republice rodinu (manžela a syna). Argumentovala také ztíženou možností případného návratu z Ruska zpět do České republiky a rizikem pronásledování ze strany ruských úřadů kvůli svému dlouhodobému pobytu v západní zemi a odporu vůči invazi ruských vojsk na Ukrajinu. Dále poukazovala na svůj zhoršený zdravotní stav, zejména lymfostázi způsobující otoky nohou, zlomeninu spodní vřetenní kosti a intoleranci k většině léků na bolest, což jí neumožňuje vycestovat. Žalovanému vytýkala údajné rozpory v napadeném rozhodnutí a to, že ve správním řízení nebyl vyslechnut manžel ani syn žalobkyně. Žalobkyně také zmínila, že v budoucnu bude zřejmě zahájeno trestní řízení, kde by měla vystupovat jako poškozená, protože bude nezbytná její přítomnost na území České republiky.

[4] Ve věci proběhlo dne 5. 1. 2026 jednání, ke kterému se dostavila žalobkyně i její manžel, ovšem po vyvolání do jednací síně vstoupila jen žalobkyně s tlumočníci. Z odůvodnění rozsudku i zvukového záznamu jednání plyne, že v průběhu jednání žalobkyně namítala, že správní orgány měly vyslechnout syna a manžela, až po vyhlášení rozsudku však upozornila, že se manžel dostavil a že požaduje jeho výslech.

[5] Městský soud žalobu zamítl. K námitce nebezpečí, které má žalobkyni hrozit v Rusku kvůli názorům na útočnou válku proti Ukrajině, soud konstatoval, že žalobkyně takové názory nikde veřejně neprezentovala a v minulých letech bez problémů cestovala do Ruska a zpět. Zároveň výslovně prohlásila, že v případě návratu je pro ni v domovské zemi bezpečno. K její obavě z války dále soud dodal, že ač dochází k útokům i daleko od fronty, vzhledem k rozloze Ruské federace není možné tvrdit, že jsou ohroženi všichni občané této země. K otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, potažmo její integraci do české společnosti, soud uvedl, že správní orgány dostatečně zhodnotily vazby žalobkyně v České republice, a i proto zvolily namísto vyhoštění mírnější prostředek v podobě povinnosti opustit území. Výslech manžela a syna žalobkyně, jenž měl podle ní být proveden ve správním řízení, by představoval nadbytečný důkaz, neboť není jasné, co dalšího by jím mělo být prokázáno. Další skutečnosti mohla žalobkyně tvrdit a dokládat v rámci správního řízení; to ale neučinila. Soud neshledal její situaci nijak výjimečnou.

[6] K argumentaci zdravotním stavem městský soud uvedl, že namítané onemocnění bylo ve správním řízení doloženo pouze dvěma nedatovanými poukazy na vyšetření a potvrzením o pracovní neschopnosti bez udání důvodu, přičemž zdravotní stav žalobkyně (včetně zlomeniny z podzimu minulého roku) se nejeví být takový, že by jí znemožňoval vycestovat. Uvedl též, že dostupnost adekvátní zdravotní péče v Rusku nebyla zpochybněna. Pokud šlo o tvrzenou možnou účast na budoucím trestním řízení, v němž by

pokračování

žalobkyně mohla vystupovat v pozici poškozené v souvislosti se zmíněnou zlomeninou, soud konstatoval, že jde o nejistou událost a žalobkyni nic nebrání zplnomocnit případně k zastupování jinou osobu. Soud neshledal ani tvrzené rozpory v napadeném rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku podali žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a její manžel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnosti z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka předně předkládá úvahy o tom, proč by měla být její kasační stížnost posouzena jako přijatelná. Uvádí, že Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) by měl posoudit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince v důsledku povinnosti opustit území a rozsah vyšetřovací povinnosti nižších soudů v takových případech. Alternativně navrhuje změnu dosavadní rozhodovací praxe NSS.

[9] Stěžovatelka následně namítá, že správní orgány ani městský soud neprovedly relevantní důkazy. Konkrétně poukazuje na to, že nebyl vyslechnut stěžovatel, který byl přítomen během jednání před jednací síní, na nedostatečné zjištění jejího zdravotního stavu, např. znaleckým posudkem z iniciativy soudu, a na rezignaci soudu na zjištění aktuálního pobytu syna stěžovatelů, který je v současnosti ve vazbě, v důsledku čehož nebylo možné provést jeho výslech. Tyto důkazy měly správní orgány, potažmo soud, podle stěžovatelky provést z vlastní iniciativy. Podle stěžovatelky se městský soud také nijak nevypořádal s její námitkou, že v prvním stupni nebyl z iniciativy správního orgánu proveden výslech stěžovatele a jejich syna.

[10] Další námitku směřuje proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu správními orgány; ty nezohlednily dosavadní jednání stěžovatelky, délku jejího pobytu v České republice, její rodinné, ekonomické a sociální poměry a vztah k Ruské federaci. Správní orgány jak v prvním stupni, tak i v odvolacím řízení, měly zanedbat své povinnosti vycházející z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), když dostatečně neodůvodnily své rozhodnutí ve vztahu k těmto skutečnostem. Městský soud pak zatížil napadený rozsudek vadou nesprávného právního posouzení věci, když před ním napadená rozhodnutí obstála. V tomto kontextu stěžovatelka odkazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 As 64/2021-45.

[11] Stěžovatelka též namítá, že soud zanedbal povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí, když dostatečně nevysvětlil svůj postoj k jejím obavám z návratu do Ruska a z obtížnosti následného spojení s rodinou v České republice. Soud také dostatečně nezohlednil vliv jejího zdravotního stavu na možnost vycestovat a nevzal v potaz stav zdravotního systému v Ruské federaci. V této souvislosti stěžovatelka také poukazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-33, dle kterého musejí správní orgány posuzovat i u mírnějšího opatření, jakým je povinnost vycestovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců, zda je tento mírnější zásah přiměřený, či nikoli. Podle stěžovatelky je vzhledem k aktuálním vztahům mezi Českou republikou a Ruskou federací povinnost opustit území rovna správnímu vyhoštění, neboť možnosti návratu jsou zásadně omezeny. Soud tak vyložil zákon v rozporu s úmyslem zákonodárce.

[12] Stěžovatelka dále navrhuje řadu otázek, které má NSS vyložit, čímž je podle ní dán přesah kasační stížnosti nad její vlastní zájem, neboť tímto bude stanoven rozhodovací rámec pro občany Ruské federace do budoucna. Jedná se konkrétně o právní otázky, které dle stěžovatelky vycházejí z její kasační stížnosti a u nichž má být judikatura NSS nejednotná:

- zda správní orgány při uložení povinnosti opustit území musejí posuzovat reálnou obtížnost návratu ze země původu,
- zda lze povinnost opustit území v individuálních případech vzhledem k okolnostem považovat za obdobně intenzivní či intenzivnější zásah než správní vyhoštění,
- jaký je rozsah vyšetřovací zásady v řízení o povinnosti opustit území, popř. v řízení o správním vyhoštění,
- jaký je vyžadovaný rozsah dokazování zdravotních překážek, potažmo zda správní orgán nemusí při zjišťování zdravotního stavu využít vlastní iniciativu.

[13] Stěžovatel podal pouze blanketní kasační stížnost a v následném doplnění se plně odvolal na obsah kasační stížnosti podané stěžovatelkou.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka v souladu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesla primární důkazní břemeno. Přes tuto svou povinnost nijak nespecifikovala, čeho by mělo být dosaženo výsledkem jejího manžela a syna, přičemž vzhledem k tomu, že její rodinná situace již byla v rozhodnutích správních orgánů zohledněna, považuje jejich výsledek za nadbytečný. Zároveň stěžovatelka nedoložila žádné důkazy ohledně svého zdravotního stavu, a nebyl tak důvod, aby správní orgány prováděly další dokazování *ex officio*. Dále uvádí, že v rozhodnutích správních orgánů jsou detailně rozebrány úvahy ohledně přiměřenosti povinnosti opustit území, a to zejména vzhledem k délce pobytu, rodinnému i zdravotnímu stavu stěžovatelky.

[15] Žalovaná ve vyjádření též odmítá stěžovatelčino tvrzení, že její případný návrat z Ruska do České republiky je prakticky nemožný, a poskytuje vlastní výklad aktuálních možností vydání pobytových oprávnění a cestování mezi oběma zeměmi. Podle ní sice došlo poklesu počtu vydaných pobytových oprávnění z 2224 v roce 2020 a 4841 v roce 2021 na 1007 v roce 2022, 407 v roce 2023 a 262 v roce 2024, ale jednalo se o regulační či kapacitní omezení agendy, povolení jsou však nadále vydávána. Zároveň rozporuje tvrzený přesah kasační stížnosti a konstatuje, že nastolené otázky NSS judikuje konstantním způsobem a stěžovatelka pouze projevuje nesouhlas se zavedenou praxí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] NSS posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal.

[17] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele* (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud by tomu tak totiž nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. Nejvyšší správní soud přijme kasační

pokračování

stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[18] NSS shledal, že kasační stížnosti nejsou přijatelné, jelikož nebyl naplněn žádný z obou výše uvedených důvodů. Na námitky stěžovatelů nabízí dostatečnou odpověď ustálená judikatura NSS, na kterou odkazuje níže.

[19] Pokud jde o námitku nevyhledání a neprovedení důkazů z vlastní iniciativy správních orgánů a krajského soudu, lze konstatovat, že rozsah vyšetřovací zásady NSS osvětlil např. v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, který mimo jiné v bodě 15 uvádí, že *„jakkoli je správní řízení obecně ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu), není povinnost zjišťování skutkového stavu věci absolutní a je vázána na neexistenci důvodných pochybností.“* Dále v bodě 18 soud konstatuje, že *„Nejvyšší správní soud si je dobře vědom toho, že se v daném případě jedná o správní řízení zahajované z moci úřední (ex officio), nicméně i přesto po správních orgánech nelze požadovat, aby prováděly rozsáhlé pátrání a zjišťovaly všechny relevantní okolnosti ze soukromého či rodinného života cizince...“* Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, v níž vypořádání této námítky městským soudem není nepřezkoumatelné, jak tvrdí stěžovatelka. S žalobní námitkou proti nevyslechnutí stěžovatele a syna stěžovatelů ve správním řízení se městský soud srozumitelně vypořádal v bodě 44 napadeného rozsudku, kde zdůvodnil, proč šlo o nadbytečný důkaz. Není tedy pravda, že by tuto námitku městský soud pouze zrekapituloval v bodě 31 a dál už na ni nereagoval, jak uvádí stěžovatelka.

[20] Neprovedení důkazu výsledkem manžela (nyní stěžovatele) zdůvodnil městský soud v bodě 31 napadeného rozsudku především tím, že jej stěžovatelka navrhla až po vyhlášení rozsudku, kdy teprve upozornila, že manžel čeká před jednací síní, přičemž do jednací síně se na vyvolání dostavila pouze ona sama s tlumočnicí. Na opožděnosti takového uplatnění důkazního návrhu nemůže nic změnit stěžovatelčino tvrzení, nijak neprokázané ani zvukovým záznamem ústního jednání před městským soudem, že při tomto jednání výslech stěžovatele navrhovala. Městský soud ve stejném bodě rozsudku také osvětlil, že by výslech stěžovatele byl i v řízení před soudem nadbytečný, neboť ani v žalobě stěžovatelka neuvedla, co má být výsledkem manžela prokázáno, a samotný soud stěžovatelčin popis rodinné situace nezpochybňuje. Jeho neprovedení pro nadbytečnost je i dle NSS v souladu s jeho judikaturou – k tomu například rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2022, č. j. 8 Afs 315/2019-53: *„Správní soud není povinen provést v řízení všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, je však povinen odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Neakceptování návrhu na provedení důkazu může být mj. zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, postavena v dosavadním řízení bez důvodných pochybností najisto.“*

[21] Pokud jde o opakující se argumentaci rodinnými vazbami stěžovatelky na území České republiky, poukazuje NSS na stabilní judikaturu k této otázce. Například lze uvést rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32, v jehož právní větě je stanoveno: *„Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a*

rodinného života. Nepřiměřený zásah bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR“ (obdobně též rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35).

[22] K námitce týkající se nedostatečného zjištění poměrů správními orgány v kontextu čl. 8 Úmluvy a následného aprobování tohoto postupu městským soudem NSS připomíná, že „*namítá-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, tj. porušení čl. 8 Úmluvy, je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje či nikoli*“ (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, č. j. 7 Azs 62/2024-61, obdobně též např. rozsudky ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). V návaznosti na to však NSS poukazuje na standard nastavený jak jeho vlastní rozhodovací praxí, tak rozhodnutími Evropského soudu pro lidská práva v této oblasti. Oba soudy shodně nastavily, že při zjišťování skutkového stavu je potřeba zohlednit zejména „*(1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) imigrační historii cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem* (k tomu viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, a dále též rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 49/2017-34, či ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS).

[23] Kasační stížností citovaný rozsudek č. j. 8 As 64/2021-45 sice poskytuje některé obecné závěry ohledně vyšetřovací zásady, ale ani z něj neplyne, že by veškerá důkazní aktivita byla v řízeních *ex officio* pouze na správním orgánu; naopak v jeho bodě 26 NSS zdůraznil důležitost toho, aby účastník v zájmu svého úspěchu konkrétně zpochybnil důkazy shromážděné správním orgánem (což stěžovatelka v rozsudku č. j. 8 As 64/2021-45 činila a zpochybňovala kontrolní zjištění správních orgánů, ovšem správní orgány to dostatečně nezohlednily). K těmto požadavkům na procesní aktivitu účastníka zde navíc NSS dospěl ve vztahu k sankčnímu řízení o přestupku, na nějž na rozdíl od nynější věci dopadají i požadavky vyplývající z trestní větve článku 6 Úmluvy. Zmíněný rozsudek tak není pro nyní řešenou situaci přílehlavý.

[24] Rizika pro osoby navracené do Ruské federace vzhledem k tamní situaci po zahájení agrese proti Ukrajině již NSS vícekrát řešil. Konkrétně například v bodě 11 usnesení NSS ze dne 14. 2. 2024, č. j. 7 Azs 274/2023-44, na základě dostupných informací konstatoval, že „*nečelí občané Ruské federace navracející se do vlasti obecně žádným problémům*“ a že za ohrožené lze považovat osoby spadající „*do skupiny aktivistů, novinářů, blogerů atp., jež by mohly být podle zjištěných informací v případě návratu do Ruska potenciálně vystaveny zvýšenému zájmu bezpečnostních složek*“ (shodně též bod 11 usnesení NSS ze dne 22. 8. 2024, č. j. 7 Azs 106/2024-44), případně osoby ohrožené mobilizací (např. rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2024, č. j. 2 Azs 316/2023-47, č. 4606/2024 Sb. NSS). V nyní projednávané věci se stěžovatelka nedovolávala přináležitosti k žádné z těchto ohrožených skupin.

pokračování

[25] Co se týče námitky nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku v řadě otázek napříč kasačními stížnostmi, jedná se v podstatě o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. NSS se již mnohokrát vyjádřil k otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, např. v rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 As 358/2020-38, kde uvedl: „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela – tedy i implicitně – reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45), přičemž její vypořádání má vliv na posouzení věci samé.*“ Navzdory tvrzení stěžovatelky městský soud srozumitelně uvedl, proč námitky v těchto otázkách neshledal důvodnými, případně proč se s nimi správní orgány vypořádaly dostatečně, a to i v kontextu požadavků stěžovatelkou citovaného rozsudku č. j. 3 Azs 45/2019-33. NSS proto napadený rozsudek nepovažuje za nepřezkoumatelný (podobně viz usnesení NSS ze dne 5. 5. 2025, č. j. 8 Azs 28/2025-39).

[26] Výše zmíněné dostatečné odůvodnění se uplatní i u stěžovatelčina tvrzení, že se městský soud nezabýval složitostí návratu z Ruska do České republiky. Stěžovatelka byla v bodě 46 napadeného rozsudku upozorněna na možnost využít § 2 nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech. Konkrétně podle § 2 odst. 1 písm. c) nedopadá nepřijatelnost žádostí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podaná na zastupitelském úřadu občanem Ruské federace na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny, jak na to poukázal ve svém vyjádření žalovaný.

[27] K řešení úvah nastolených stěžovateli postačuje ustálená judikatura zmíněná výše, kterou NSS neshledává vnitřně rozpornou. Soud tak neměl důvod poskytovat zvlášť výklad k jednotlivým obecným právním otázkám, které stěžovatelka položila v části VIII. kasační stížnosti, aby vzbudila dojem přesahu vlastních zájmů.

[28] Lze proto uzavřít, že ve věci stěžovatelů nebyly naplněny podmínky přijatelnosti: stěžovatelé neprokázali, že kasační stížnosti přesahují jejich vlastní zájmy, a NSS proto dospěl k závěru, že jsou nepřijatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud kasační stížnosti jako nepřijatelné odmítl podle § 104a s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelé v řízení úspěch neměli, proto ani jeden z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[31] NSS ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Ing. Jakuba Backu, advokáta, který ve věci zastupoval i stěžovatelku. Podle § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. hradí odměnu za zastupování a hotové výdaje ustanoveného advokáta stát. Ustanovený zástupce ovšem ve věci neučinil žádný úkon právní služby nad již podanou kasační stížností, neboť zaslal NSS pouze blanketní doplnění odkazující na kasační stížnost stěžovatelky, proto mu odměna ani náhrada nákladů nenáleží.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. června 2026

Pavel Molek
předseda senátu